שם משמעון הנה אבות מהנה תולדות אחת שהיא הנה זדון שבת ושגגת מלאכות הנה שהיא אחת שגגת שבת וזדון מלאכות ושמואל אחת שהיא הנה והנה שהיא אחת לא משמע ליה: בעא מיניה רבא מרב נחמן (א)העלם זה וזה בידו מהו א"ל הרי העלם שבת בידו ואינו חייב אלא אחת אדרבה הרי העלם מלאכות בידו וחייב על כל אחת ואחת אלא אמר רב אשי חזינן אי משום שבת קא פריש הרי העלם שבת בידו ואינו חייב אלא אחת ואי משום מלאכה קפריש הרי העלם מלאכות בידו וחייב על כל אחת ואחת א"ל רבינא לרב אשי כלום פריש משבת אלא משום מלאכות כלום פריש ממלאכות אלא משום שבת *אלא לא שנא תנן ב)אבות מלאכות ארבעים חסר אחת והוינן בה מנינא למה לי ואמר ר' יוחנן שאם עשאן כולן בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת אי אמרת בשלמא העלם זה וזה בידו חייב על כל אחת ואחת שפיר אלא אי אמרת העלם שבת בידו אינו חייב אלא אחת היכי משכחת לה בזדון שבת ושגגת מלאכות הניחא אי סבר ליה כרבי יוחנן דאמר כיון ששגג בכרת אע"פ שהזיד בלאו משכחת לה דידע ליה שבת בלאו אלא אי סבר לה כרבי שמעון בן לקיש דאמר עד שישגוג בלאו וכרת דידע ליה שבת במאי ג)דידע לה בתחומין ואליבא דרבי עקיבא: ד)אמר רבא קצר וטחן כגרוגרת בשגגת שבת וזדון מלאכות וחזר וקצר וטחן כגרוגרת בזדון שבת ושגגת מלאכות ונודע לו על קצירה וטחינה של שגגת שבת וזדון מלאכות וחזר ונודע לו על קצירה ועל טחינה של זדון שבת ושגגת מלאכות

קצירה

מהנה לרבות תולדות. כלומר היוצאות מהן מן האבות: **אחת שהיא הנה.** דאמרן פעמים שחייב על כל אחת ואחת מאי היא כגון שעשאן בזדון שבת ושגגת מלאכות דאיכא שגגות טובא והנה שהיא אחת דאמרן פעמים שחייב אחת על כולן מאי היא כגון שגגת שבת וזדון מלאכות דיודע שהמלאכות אסורות בשבת אבל שכח ששבת היום: **לא משמע ליה.** דמיבעיא ליה כוליה לשם משמעון ולתולדות: **זה וזה.** שבת ומלאכות: **מהו.** חייב אחת על כולן או על כל אחת ואחת וקמבעיא ליה הא דתני לעיל (דף סט.) שגג בזה ובזה זהו שוגג האמור בתורה מהו לחיובי חדא או לאחיובי אכולהו. וממתני' דהשוכח עיקר שבת דאינו חייב אלא אחת לא שמעינן ליה דהשוכח עיקר שבת חדא שגגה היא וכי מיבעיא לן ביודע עיקר שבת אבל מלאכות הללו אינו יודע שאסורות ועוד נעלם ממנו שהיום שבת דאיכא למיתלי שגגה אכל מלאכה ומלאכה הואיל ויודע עיקר שבת ואיכא למתלי אהעלם שבת וחדא שגגה היא: **אי משום שבת קא פריש.** זה שפירש מן העבירה ובא להתכפר אי משום שבת היתה שאמרו לו שבת היום ופירש איגלאי מילתא דמשום העלם שבת היה עושה: ה"ג **ואי משום מלאכות הללו קא פריש.** שאמרו לו מלאכה היא זו ופירש הרי העלם מלאכה בידו וזיל בתר מלאכות: **כלום פריש משבת אלא משום מלאכות.** כשאמרו לו שבת היום הבין שהמלאכות הללו אסורות דאי לא אסורות למה הוזקקו לומר שבת היום: **אלא לא שנא.** ואינו חייב אלא אחת: **עשאן לכולן.** היינו העלם זה וזה בידו דהא לא ידע שבת במידי כיון דכל הלכותיה נעלמות ממנו אין חלוק היום משאר ימים: **אלא אי כו' היכי משכחת לה** דניחייב איניש אכל חדא ע"כ בזדון שבת ושגגת מלאכות הוא דמשכחת לה והכא מאי זדון שבת איכא: **הניחא לר' יוחנן כו'.** משכחת ליה שלא נעלמו ממנו אלא הכריתות ויודע הלאוין והיינו זדון שבת: **כגרוגרת.** שיעור הוא לכל איסורי מלאכות של שבת באוכלים (לקמן פ:): **קצר.** כגרוגרת וטחן כגרוגרת בשגגת שבת וזדון מלאכות דלא מיחייב אלא חדא: **וחזר וקצר.** כגרוגרת וטחן כגרוגרת בזדון שבת ושגגת מלאכות דמיחייב תרתי ולא נודע לו בינתים שחטא: **ונודע לו.** אחרי כן על הקצירה ועל הטחינה כלומר או על זו או על זו וכ"ש על שתיהן: ה) **על שגגת שבת וזדון מלאכות.** והפריש חטאת וחטאת זו מכפרת על שתיהן דהא חדא הוא דמיחייב עליה:

קצירה

שם משמעון. האי לישנא לא הוה צריך למימר כיון דאליבא דר' יוסי קאי דסבר בפ' הבונה (לקמן ד' קג:) דאפי' שריטה אחת על שני נסרים או שני שריטות על נסר אחד חייב אלא ניחא ליה למנקט לישנא דמתני' דהבונה (שם.) א) א"ר יהודה מצינו שם קטן משם גדול שם משמעון: **לא משמע ליה.** [ב]שמואל [ג]דלא כר' נתן ולא כר' יוסי וצ"ל דמקבלה קים ליה לשמואל הכי[ד] ו): **העלם זה וזה בידו מהו.** [ה]אומר ר"י דאפי' לא ידע לשבת בשום מלאכה חשיב ליה העלם זה וזה כדמוכח בסמוך דקאמר [ו]אי אמרת בשלמא העלם זה וזה בידו חייב כו'[ז] אלמא אע"ג דלא ידע לשבת במידי חשוב העלם זה וזה וצריך לחלק בין זה לשוכח עיקר שבת דהכא אינו שכוח כל כך דכי מדכרו ליה[ח] מדכר[ט] אבל שכח עיקר שבת היינו [י]כעין תינוק שנשבה לבין הנכרים[יא]: **אמר ליה הרי העלם שבת בידו כו'.** [יב]בשבועות בפ"ג (ד' יט.) [יג]בעא מיניה רבא מרב נחמן העלם זה וזה בידו מהו א"ל הרי העלם טומאה בידו וחייב והתם בפ"ג (דף כו.) נמי השיבו[יד] הרי העלם שבועה בידו וחייב[טו] התם שפיר דמהדר ליה לחומרא[טז] והא דמהדר ליה הכא לפוטרו משום דקסבר שגגת שבת עיקר דעיקר המצוה היא משום שבת[יז]: **חזינן אי משום שבת קא פריש כו'.** פי' בקונטרס שאמרו לו שבת היום ופירש[יח] וקשה[יט] דשמא כי הוו אמרי ליה נמי מלאכה היא היה פורש אפי' לא יזכירוהו שבת אלא נראה לר"י דה"פ[כ] אי משום שבת קא פריש שאומר בעצמו דאי הוו מודעי ליה אשבת לבד היה פורש[כא] ואי הוו מודעי ליה אמלאכות לא היה פורש[כב] א"כ העלם שבת עיקר שהוא היה שכוח יותר[כג] ואי משום מלאכות פריש דשיילינן ליה ואמר דאי הוו מודעי ליה אמלאכות לא הוה צריך לאודועיה אשבת ואי הוו מודעי ליה אשבת הוה צריך לאודועיה אמלאכות הרי[כד] העלם מלאכות עיקר וחייב על כל אחת ואחת אבל כשניהם שכוחות בשוה[כה] מזה לא פשט כלום ולא בא רב אשי אלא לפשוט מקצת הבעיא כלומר לפעמים נוכל להבחין איזו העלמה עיקר ול"ג מה שכתוב בספרים[כו] ואי כי מודעי ליה אשבת אכתי צריך לאודועיה אמלאכות העלם מלאכות בידו כו' דלפי מה שפי' ר"י אכתי הוה צריך לפרושי וכי מודעת ליה אמלאכות לא הוה צריך לאודועיה אשבת אלא גרסי' [כז]ואי משום מלאכות קא פריש כו' וקאמר רבינא[כח] כלום פריש משבת אלא משום מלאכות כו' כלומר כיון ששניהם שכוחים[כט] במה שזה שכוח יותר מזה לא נפקא מיניה מידי אלא לא שנא ותרווייהו תבעי[ל] ורשב"א מקיים גירסת הספרים ומפרש דרב אשי בא לפשוט דהעלם זה וזה (א) חייב אי משום שבת קפריש שהשבת שכוחה יותר העלם שבת בידו ואי כי מודעת ליה אשבת אכתי צריך לאודועי אמלאכות אפילו אי כי נמי מודעת ליה אמלאכות צריך לאודועיה אשבת דהוי העלם זה וזה חשיב כהעלם מלאכות וחייב וכן מוכח מדנקט לעיל אי משום שבת קא פריש והכא נקט אי כי מודעת ליה אשבת כו' והא דקאמר כלום פריש ממלאכות אלא משום שבת ה"פ אלא משום שבת ותהא שגגת שבת עיקר ולא מיחייב אלא חדא דבענין אחר לא הוה פריך מידי כיון דבשניהן שוה חייב על כל אחת:

נודע לו על הקצירה ועל הטחינה של שגגת שבת וזדון מלאכות. פי' רבינו שמואל שנודע לו והפריש קרבן וקודם שנתכפר חזר ונודע לו על הקצירה וטחינה של שגגת מלאכות אבל אם לא נודע לו עד אחר הכפרה אין נגררין וצריכין שתי חטאות דלכ"ע כפרה מחלקת ודווקא הפריש קרבן[לא] אבל אם לא הפריש קרבן[לב] וחזר ונודע לו על קצירה וטחינה של ז)שגגת מלאכות יביא איזה שירצה דבו תליא מילתא אם ירצה יפריש חטאת אחת על שגגת שבת ונגררין של שגגת מלאכות עמה או אם ירצה יפריש ב' קרבנות על הקצירה וטחינה של שגגת מלאכות ויגררו עמהן של שגגת שבת כדאמר רבא בסמוך אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד ונודע לו על אחד מהן כו' הביא קרבן על הראשון כו' אלמא אע"ג דנודע לו על הראשון תחלה הואיל ועדיין לא הפריש קרבן עליו אינו גורר האמצעי עמו כדי להתחייב קרבן על השלישי אלא אם ירצה יביא קרבן על האמצעי ויתכפרו כולן וא"ת דהשתא משמע דסבר רבא דאין הפרשות מחלקות מדנגררות של שגגת מלאכות עם של שגגת שבת והיינו כריש לקיש[לג] ורבא גופיה לא פסיק כוותיה בהחולץ (יבמות לו.) אלא בג' מקומות[לד] ומיהו מתוך פי' ר"ח שפירש דהלכתא כרבה רבו של אביי משמע דגרס רבה וכן משמע שמזכירו לפני אביי וכן[לה] בסמוך דקאמר מילתא דפשיטא לה לרבא ואביי ואפי' גרסי' רבא י"ל דלא איירי ביבמות אלא בדברים הנוהגים בזמן הזה[לו] מיהו תימה לר"י לקמן דמיבעיא לן אי פליגי בהפרשות מחלקות או לא תפשוט[לז] דבהפרשות פליגי דאי בידיעות פליגי אבל הפרשות מחלקות לכ"ע א"כ רבה ואביי דסברי הכא דאין הפרשות מחלקות כמאן וי"ל דאיכא למדחי[לח] דהכא מיירי שלא הפריש עד אחר שחזר ונודע לו גם על שגגת מלאכות[לט] והא דנקט ונודע לו על שגגת שבת היינו[מ] כלומר שלבסוף הפריש על שגגת שבת:

גרירה

עין משפט נר מצוה

יב א מיי' פ"ז מהלכות שגגות הלכה ד:

מוסף תוספות

א. דקתני התם. ריטב"א. ב. וא"ת מ"מ. ריטב"א. ג. דאמר כמאן. ריטב"א. ד. דרבנן דעלמא נפקא להו מהכא ולית להו דר' יוסי ור' נתן. ריטב"א. ה. פרש"י כגון שאינו יודע שהיום שבת וגם אינו יודע שאותה מלאכה אסורה, אבל יודע הוא שבת בשאר מלאכות, הילכך ליכא למפשט [שאינו חייב על כל אחת ואחת. ריטב"א.] ממתניתין דשוכח עיקר שבת, דהתם לא ידע ליה לשבת במידי, ומיהו. תוס' הרא"ש. ו. תנן אבות מלאכות ארבעים חסר אחת וכו'. תוס' הרא"ש. ז. שפיר. תוס' הרא"ש. ח. חיוב שבת או שאלו מלאכות הם. ריטב"א. ט. וכדרהטא כולה סוגיין דפריש משום שבת או משום מלאכות. ריטב"א. י. דאפילו מדכרו ליה לא מדכר. ריטב"א. יא. דהא מדמינן להו אהדדי לעיל (סח.) אלא שזה שכוח מעיקרו וזה הכיר ולבסוף שכח. ריטב"א. יב. ותימה [דהא]. תוס' סנהדרין סב: יג. לענין טומאה וכו' בעי כה"ג, וקא פשיט רב נחמן לחומרא [דהתם]. תוס' סנהדרין סב: יד. לענין שבועה. תוס' סנהדרין סב: טו. לחומרא והכא לקולא, וי"ל. תוס' סנהדרין סב: טז. [ד]מסתבר לחומרא. תוס' הרא"ש. יז. דשבת הוא דכתיב בקרא. תוס' הרא"ש. יח. הרי העלם שבת בידו ואם כשאמרו לו אלו מלאכות הן פורש הרי העלם מלאכות עיקר בידו. ריטב"א. יט. דמנא לן כי מפני אותו איסור שהזכירוהו פירש דוקא. ריטב"א. כ. דשיילינן ליה איזה היה שכוח ממנו יותר ואותו הוא עיקר, והכי פירושא. תוס' הרא"ש. דשיילינן ליה בתר דאתידע ליה שבת ומלאכות אי ידע מתחלה אחת מהן בלבד מאיזו היה פורש [וה"פ]. חי' הר"ן. כא. [ו]לא הוה צריך לאודועי אמלאכות. תוס' הרא"ש. כב. [ד]לא הוה ידע אשבת. תוס' הרא"ש. כג. ואינו חייב אלא אחת. תוס' הרא"ש. כד. שהמלאכות היו שכוחות ממנו יותר והוי. תוס' הרא"ש. כה. דכי מודעי אהאי הוה צריך לאודועי אהאי, א"נ בתרווייהו כי מודעי ליה אהאי לא הוה צריך לאודועי ליה אהאי. תוס' הרא"ש. כו. במילתיה דרב אשי אי משבת קפריש העלם שבת בידו. תוס' שבועות יט. כז. אי משום שבת קא פריש וכו'. תוס' הרא"ש. כח. ורבינא דחי דאפילו בההוא גוונא נמי לא מפשיט. חי' הר"ן. כט. דמ"מ מתחלה העלם זה וזה היה בידו שקולין הן [ולכן]. חי' הר"ן. ל. כדאמרינן לקמן שאם אכל שתי זיתי חלב בהעלם אחד ונודע לו על אחת מהן והביא קרבן על האחד ואח"כ נודע לו על השני אפי' ריש לקיש מודה דצריך להביא קרבן אחר. תוס' הרא"ש. לא. קודם שנודע לו על אחרים. תוס' הרא"ש. לב. אע"פ שנודע לו מתחלה על שגגת שבת. תוס' הרא"ש. לג. וא"כ הוה מוקי פלוגתא דר' יוחנן וריש לקיש בהפרשות מחלקות. תוס' הרא"ש. לד. ותו לא. תוס' הרא"ש. לה. התלמוד הזכירו תחלה. תוס' הרא"ש. לו. אבל מידי דלא הוי אלא בזמן שבית המקדש קיים כי הכא בחיוב חטאת לא קא מיירי. תוס' הרא"ש. לז. מהכא. תוס' הרא"ש. לח. דכי אמר ר' יוחנן ידיעה והפרשה מחלקות לאחר מעשה, כשקדמה גם הפרשה של זו לידיעה דאידך. ריטב"א. לט. ומאי דלא פריש רבא הכי משום דסתמא על אותה שגגה שידע בתחילה הפריש בתחילה. ריטב"א. מ. לאשמועינן על איזה הפריש. תוס' הרא"ש.

מסורת הש"ס

א) [סנהדרין סב.] שבועות יט. כו. [כריתות ג:], ב) [לקמן עג. וש"נ], ג) [לעיל סט. וש"נ], ד) [עמ"ש לקמן עב: על הגליון], ה) [צ"ל שלא], ו) [עי' לקמן קו. ד"ה מה לי לבשל כו' כתב דשמואל כר"ש ס"ל ע"ש], ז) צ"ל שגגת שבת ופי' דקאי אסיפא אאבל נודע לו קצירה של זדון שבת [ר"מ] וע"ש,

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה חזינן וכו' לפשוט דהעלם זה וזה בידו חייב:

מוסף רש"י

מהנה תולדות. דנפקא לן מלדמי' להו לאבות, והיינו מהנה, כלומר מן הדומות להם (סנהדרין סב.).

רבינו חננאל

כיצד זדון שבת ושגגת מלאכות. ושמואל הא דר' נתן סבר לה כר' יוסי דאמר הבערה ללאו יצאת ולא לחלק, ודרשא דר' יוסי אחת שהיא הנה והנה שהיא אחת, לא משמע ליה. **בכריתות** תנן, המחלל את השבת שהיא אחת מל"ו כריתות. ואקשינן חדא מחייב מ' חסר אחת הווין חיובי שבת, ואוקמה ר' יוחנן בשגגת שבת וזדון מלאכות (מחדא לא פליטא) דלא מחייב אלא חדא. ומקשינן ליתני זדון שבת ושגגת מלאכות דחייב על כל אחת ואחת. ושנינן הא קמ"ל דאפילו שגגת שבת וזדון מלאכות מחדא לא פליטא. **בעא מיניה רבה** מרב נחמן העלם שגגת שבת ושגגת מלאכות, כשגגת שבת דיינינן ליה וחייב אחת על כל שבת ושבת, או כשגגת מלאכות דיינינן ליה וחייב על כל מלאכה ומלאכה. **ופשט** ליה רב נחמן לרבא, [הרי העלם שבת בידו ואינו חייב אלא אחת. וא"ל אדרבה] הרי העלם מלאכה בידו וחייב על כל מלאכה. **ואתא** רב אשי ואמר הא מילתא בעא בירור, דאי משום שבת לא מחייב אלא חדא כרב נחמן, ואי כי מודעת דשבת הוא היום עדיין צריך לאודועי הכי החורש הוא חייב, ושביק ליה לחרישה והדר לזריעה, תוב צריך לאודיעה כי גם הזריעה חייב עליה. וכן הקוצר ושאר מלאכות כל אחת ואחת, חייב עליה בפני עצמה, ובכל אחת ואחת צריך ידיעה בפני עצמה, הרי שגגת (שבת) [מלאכות] וחייב על כל מלאכה, ולא אמרינן מפני שנוספה על שגגת מלאכות שגגת שבת, פקעה לה שגגת מלאכות אלא במקומה עומדת. (ואי לא, מסתברא דודאי זדון מלאכות ושגגת שבת הוא כרבא עבדינן דאיסורא דספיקא דאורייתא היא, וכל איסורא דספיקא דאורייתא לחומרא עבדינן). **ואתא** רבינא ודחייא להא דרב אשי ואמר כלום פריש משבת (א' לא') [אלא] משום מלאכות כו'. ומסתברא דרבינא כר"נ, והכי קיימא בזדון שבת ושגגת מלאכות כגון שמכיר כי היום הוא שבת, וגם היה יודע שהמלאכות אסורות ונעלם ממנו איסור מלאכות עכשיו, או שידע איסור מלאכות בלאו ונעלם ממנו איסורא דכרת, שנמצאת ידיעת שבת בידו והעלם על כל מלאכה ומלאכה, זהו שחייב על כל מלאכה ומלאכה. אבל השוכח עיקר שבת ועיקר איסור מלאכות, ולא מהניא לך כי הודעת ליה עיקר שבת ועדיין צריכת לאודועיה איסור מלאכות, דאי לא מודעת ליה איסור מלאכות מי ידע דאסירן דלפרוש, הלכך ידיעת שבת תליא בידיעת איסור מלאכות ואיסור מלאכות תליין משום שבת, וכיון שאפשר שתודיעו איסור שבת ואיסור מלאכות כאחת, נמצאת כאילו שגגה אחת היא ואינו חייב אלא אחת כרב נחמן. ומקשינן על רב נחמן מדר' יוחנן דאמר אם עשאן כולם בהיעלם אחת חייב על כל אחת ואחת, בשלמא אי אמרת העלם זה וזה בידו חייב על כל אחת ואחת היינו דמשכחת לה הכי, אלא אי אמרת כל כי האי גוונא לא מחייב אלא חדא, היכי משכחת לה דחייב על כל אחת ואחת. ואם תאמר בזדון שבת ושגגת מלאכות, הניחא אליבא דר' יוחנן משכחת לה דזדון שבת [כו']. ומשני ר' נחמן דידע לה שהוא אסור בתחומין ואליבא דר' עקיבא כדאמרינן לעיל [סט] שנמצאת זדון בתחומין. וכי הדין בעיא דרבא העלם זה וזה בידו גרסינן בשבועות [יט] בענין ידיעת הטומאה, ואסיקנא להו כהא. **אמר (רבא) [רבה]** קצר וטחן כגרוגרת בשגגת שבת וזדון מלאכות, דאע"ג דשני אבות נינהו, לא מחייב אלא חדא, דהא תרוויהו בשגגת שבת. וחזר וקצר וטחן כגרוגרת בזדון שבת ושגגת מלאכות דחייב על כל אחת ואחת, ונודע לו על קצירה של שגגת שבת וזדון מלאכות דלא מחייב עלה ואטחינה דבהדדה אלא חדא.